

РЕШЕНИЕ

№ 1801

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. Ш-Б СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдиян
Яна Б.ова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20221100511339 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение без посочена дата по гр.д. № 47536/20 г., СРС, I ГО, 49 с-в е **признал за установено** по предявения от „А.Ф.” ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Подуяне”, ул. ****, със съдебен адрес: гр.София, ул. ****, чрез адв. Ш., **срещу** Т. В. А., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ул.”Враня”№ 29, чрез адв. Б., иск по реда на чл.422, ал.1 от ГПК, с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД, че Т. В. А. дължи на „А.Ф.” ООД сумата от **339,45 лева**, представляваща вземане по договор за кредит от 07.02.2011, ведно със законната лихва от подаване на заявлението - 17.09.2019 до окончателното изплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело №53223/2019, СРС, 49 състав. **Отхвърлил** е предявения от „А.Ф.” ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Подуяне”, ул. „Резбарска”№5, със съдебен адрес: гр.София, ул. „Родопски извор” № 60, ет.5, ап.32, чрез адв. Ш., срещу Т. В. А., ЕГН*****, с адрес: гр.София, ул.”Враня”№29, чрез адв. Б., иск по реда на чл.422, ал.1 от ГПК, с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД за горницата над 339.45 лева до пълния предявен

размер от 704,79 лева, представляваща вземане по договор за кредит от 07.02.2011г. **Осъдил е** Т. В. А., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ул."Враня" № 29 **да заплати** на „А.Ф.” ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Подуяне”, ул. ****, със съдебен адрес: гр.София, ул. „Родопски извор” № 60, ет.5, ап.32, на основание чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 108,36 лева- разноски по делото.

Решението в частта, в която СРС, I ГО, 49 с-в е **признал за установено** по предявления от „А.Ф.” ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Подуяне”, ул. ****, със съдебен адрес: гр.София, ул. ****, чрез адвокат Ш., **срещу** Т. В. А., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ул."Враня"№ 29, чрез адвокат Б., иск по реда на чл.422, ал.1 от ГПК, с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД, че Т. В. А. дължи на „А.Ф.” ООД сумата от **339,45 лева**, представляваща вземане по договор за кредит от 07.02.2011, ведно със законната лихва от подаване на заявлението-17.09.2019 до окончателното изплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело №53223/2019, СРС, 49 състав, както и в частта на присъдените разноски е обжалвано с **въззивна жалба** от ответницата Т. В. А., ЕГН *****, с адрес: гр.София, ул."Враня" № 29 чрез пълномощника по делото адвокат С. Б. от САК, с адрес: гр.София, ул."Алабин" № 50 с мотиви, изложени в жалбата, които могат да бъдат групирани в две направления. Твърди се, че вземането е погасено по давност, тъй като подаването на заявлението за издаване на ЗИ не прекъсва давността, както и че давността била изтекла преди подаване на иска за установяване на вземането по чл.422 ГПК, поради което вземането било погасено по давност. Вторият довод се отнася до цесията и е свързано с твърдението, че тя не е произвела действие спрямо ответницата, тъй като същата не е била уведомена за нея. Моли съда да постанови решение, с което да отмени процесното в обжалваната му част. Не претендира разноски.

Въззиваемото дружество „А.Ф.” ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Подуяне”, ул. ****, чрез пълномощника адвокат Б. Ш., **с със съдебен адрес:** гр.София, ул. **** оспорва въззивната жалба. Претендира разноски за настоящата инстанция.

Съдът приема, че въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно, не е постановено в нарушение на правните норми, които уреждат условията за валидност на решенията-постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определено съдържание, от което може да се извлече смисъла му. Ето защо, съдът следва да се произнесе по неговата правилност.

Съдът констатира следното от фактическа страна:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 79, ал.1 ЗЗД и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 704.79 лева, представляваща незаплатена главница по договор за кредит от 07.02.2011, ведно със законната лихва от подаване на заявлението-17.09.2019 до окончателното изплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело №53223/2019, СРС, 49 състав.

Ищецът „А.Ф.” ООД твърди, че на 07.02.2011 между „Райфайзенбанк България” ЕАД и ответницата е сключен рамков договор № 0711270190781191 за издаване и използване на национална кредитна карта Рай Карт+dir.bg за сумата от 750 лева одобрен кредитен лимит, която била предоставена. Ответницата е преустановила обслужването на задълженията по договора, като първото допуснато просрочие е от 17.09.2014, като срокът за заплащане на месечните вноски бил от 2-ро до 16-то число на месеца, в който е изготвено извлечение за транзакции по договора, предоставяно на длъжника на основание чл.23 от договора. Ответницата направила последна вноска по кредитната карта на 11.08.2014 г. като предсрочната изискуемост на вземанията е настъпила на 17.12.2014 г. след неплащане на 4 месечни погасителни вноски. Договорът бил със срок на действие от три години, като поради наличие на условия по чл.125 от общите условия към договора, картата е била **еднократно преиздадена за срок от три години**, а след изтичането на този период картата не е била преиздавана. С рамков договор за

продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 30.01.2019 и конкретен договор за цесия от 01.08.2019, Приложение № 1 към рамковия договор, сключен между „Рейфайзенбанк България“ ЕАД и ищеца, кредиторът е прехвърлил вземанията си по процесния договор на ищеца, за което длъжникът бил уведомен на основание чл.99, ал.3 от ЗЗД. Моли да бъде признато за установено, че ответницата дължи на ищеца сумата от 704.79 лева, представляваща незаплатена главница по договор за кредит от 07.02.2011г, ведно със законната лихва от подаване на заявлението до окончателно изплащане.

Ответникът Т. В. А., ЕГН ***** в срока по чл.131 ГПК е подал писмен отговор, в който е оспорил исковете.

Съдът констатира следното:

По силата на рамков договор № 0711270190781191 за издаване и ползване на национална кредитна карта Рай Карт+Dir.bg от 07.02.2011, сключен между „Райфайзенбанк България“ ЕАД и Т. А., банката е открила сметка в лева и е издала национална кредитна карта Рай Карт+Dir.bg с ПИН на името на картодържателя на база искане за издаване на кредитна карта при одобрен лимит от 750 лева. Представен **Конкретен договор за цесия- Приложение №1** към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, сключен между „Райфайзенбанк България“ ЕАД и „А.Ф.“ ООД от 30.01.2019, по силата на който продавачът продава и прехвърля на купувача портфейл от вземания, произтичащи от договори за кредитни карти, който портфейл е определен и индивидуализиран съгласно Приложение 1А. Видно от приложение № 1 А в него под № 512 фигурира Т. В. А. по договор от 07.02.2011 и размер на вземането 704.79 лева. С пълномощно „Райфайзенбанк България“ ЕАД е упълномощило „А.Ф.“ООД да уведоми по законоустановения ред и съгласно одобрения образец всички длъжници за сключения на 01.08.2019 конкретен договор за цесия и Приложение №1А към него. Представено е уведомление за извършено прехвърляне на вземания от „А.Ф.“ ООД като пълномощник на „Райфайзенбанк България“ ЕАД до Т. В. А.. Видно от известието за доставяне пратката е непотърсена. Била е приета ССЕ, съгласно която непогасените задължения на ответника към **17.09.2019 - датата на подаване** на заявлението са в размер на 704.79 лева. Задълженията на ответника, формирани от използването на кредитна карта и начисляване на лихви и такси са в размер на 4230.03 лева, от които 2554.57 лева - главница, 1 149.46 лева - възнаградителна лихва и такси в размер на 526 лева. С извършени плащания от ответницата в размер на 3525.24 лева са погасени следните задължения 2 215.12 лева - главница, 784.12 лева - възнаградителна лихва и 526 лева-такси. Съгласно заключението непогасените задължения на ответника са в размер на 704.79 лева, от която **339.45 лева - главница и 365.34 лева - възнаградителна лихва**. Първото допуснато просрочие е на

17.09.2014г.

От правна страна:

Съдът приема за неоснователно твърдението на въззивника, че вземането е погасено по давност, тъй като подаването на заявлението за издаване на ЗИ не прекъсва давността, като и че давността била изтекла преди подаване на иска за установяване на вземането по чл.422 ГПК, поради което вземането било погасено по давност.

По делото е безспорно установено, че първото допуснато от въззивницата просрочие по договора за издаване и ползване на национална кредитна карта е на 17.09.2014 г., а съгласно чл. 51, б. „а“ от договора кредитът става автоматично предсрочно изискуем при неплащане на четири поредни вноски в пълен размер и в дължимия срок. Твърди се, че предсрочната изискуемост е настъпила автоматично на 17.01.2015 г., като към датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК - 17.09.2019 г. не е изтекла 5-годишната погасителна давност. СГС приема обаче, че предсрочната изискуемост не е настъпила автоматично, тъй като същата не е обявена на длъжника от банката. Изискуемостта на задължението ще е настъпила към датата на изтичане на договора, който изтича на **07.02.2017 г.**, тъй като Договорът е бил със срок на действие от три години, изтичащ на 07.02.2014 г., като съгласно ОУ по чл.125 от договора, картата е била **еднократно преиздадена за срок от три години**, а след изтичането на този период картата не е била преиздавана. Изводът е, че от изтичане на срока на договора до подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК не е изтекла 5-годишната погасителна давност.

Въззивницата твърди, че подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Следва да бъде отбелязано, че в резултат на подаденото от нея възражение по заповедното производство е инициатирано исково такова по реда на чл. 422 от ГПК. Спецификата на исковото производство по чл. 422 от ГПК е, че след като искът бъде предявен в срока по 415, ал. 4, се счита за предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, което е изключение от общото правило, че искът се счита предявен от постъпване на исквата молба в съда съгласно чл. 125 от ГПК. Законодателното разрешение в чл. 422 от ГПК свързва настъпването на последиците от предявяване на иска с момент, предхождащ самото предявяване на иска с исквата молба. Материалноправната последица от установената в чл. 422, ал. 1 от ГПК фикция се изразява в прекъсване течението на погасителната давност-чл. 116, б. „б“ от ЗЗД.

Вторият довод във въззивната жалба е свързан с обстоятелството дали длъжникът е бил надлежно уведомен за извършената цесия, за да породи същата действие спрямо него.

Прехвърлянето на вземания и задължения е уредено в нормите на чл.

99-чл. 102 ЗЗД. Общото между тази правни институти е промяната в субектите на облигационното отношение. Правната доктрина допуска прехвърляне не само на вземания, но и на права по договор чрез цесия, както и прехвърляне на правоотношение, при което се съчетават правилата на цесията и на заместването в дълг.

Съответно цесията е договор, с който кредиторът на едно вземане-цедент, го прехвърля на трето лице-цесионер, като последният разполага с правото да го събере от длъжника. Предмет на същата несъмнено могат да бъдат вземания /действителни/, които имат имуществен характер /каквито са и процесните/. Длъжникът по вземането не е страна по цесията. В закона липсва изискване за форма за действителност на цесията. Цесионерът придобива вземането в състоянието, в което то се е намирало в момента на сключването на договора. Заедно с вземането върху цесионера по силата на закона преминават и всички акцесорни права /освен ако е уговорено противното/. Обстоятелството, че цесията засяга интересите както на страните по договора, така и на трето лице- длъжника, налага извършването на допълнително действие- съобщаване на длъжника за цесията съгласно чл. 99, ал. 3 и 4 ЗЗД. Съобщението е едностранно изявление, с което длъжникът се известява, че вземането на неговия кредитор е прехвърлено на нов кредитор. То е неформално и за да породи действие трябва да бъде извършено от стария кредитор /цедента/-чл. 99, ал. 3 ЗЗД. Само това уведомяване ще създаде достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на стария му кредитор с нов и ще обезпечи точното изпълнение на задълженията му, т.е. изпълнение спрямо лице, което е легитимирано по смисъла на чл. 75, ал. 1 ЗЗД, като по силата на принципа на свободата на договарянето /чл. 9 ЗЗД/ няма пречка старият кредитор да упълномощи новия кредитор за извършване на уведомлението за цесията-това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и 4 ЗЗД.

Връчването на съобщението за сключения договор за цесия от цедента-на длъжника, има за цел длъжникът да бъде известен за кредитора, на който следва да изпълни надлежно и съответно да бъде предотвратено изпълнението на лице, което не е титуляр на вземането. С цел да бъде гарантирана сигурността на длъжника да изпълни именно на овластения кредитор, законът изисква уведомяването за сключения договор за цесия да

бъде извършено от предишния кредитор - цедент. Връчването на уведомлението няма характер на лично и незаместимо действие, поради което е възможно то да бъде извършено и от пълномощник на цедента. С оглед константната съдебна практика няма пречка старият кредитор /цедент/ да упълномощи новия кредитор /цесионер/ от името на цедента да извърши предвиденото в чл.99, ал.3 ЗЗД уведомяване на длъжника за извършената цесия, както е направено и в конкретната хипотеза на база пълномощно за учредена представителна власт в полза на цесионера. От представеното по делото пълномощно е видно, че цедентът е упълномощил цесионера да уведоми от негово име длъжниците на вземанията, предмет на извършеното прехвърляне, като по делото е представено уведомление за извършено прехвърляне на вземания от „А.Ф.” ООД като пълномощник на „Райфайзенбанк България” ЕАД до ответницата Т. В. А.. Видно от известието за доставяне пратката е непотърсена.

Законът не е предвидил уведомяването на длъжника да става по конкретен и специален начин, поради което същото следва да се счита надлежно извършено, дори да е получено за пръв път с исковата молба. В практиката си ВКС на РБ приема, че прехвърлянето на вземането поражда действие спрямо длъжника, ако последният е уведомен за цесията с нотариална покана, с изходящо от цедента и приложено към исковата молба на цесионера уведомление, достигнало до него и т.н.

Предвид гореизложеното, СГС намира, че е налице валидно упълномощаване от стария кредитор/цедента/ на новия кредитор /цесионирател/, но и дори такова да не е налице, получаването от длъжника на уведомлението за извършената цесия в хода на исковото производство е факт, който е от значение за спорното право и поради това следва да бъде съобразен при решаването на делото, с оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 ГПК /виж Тълкувателно решение № 142-7 от 11.11.1954, г., ОСГК, както и Решение № 123 от 24.06.2009 г. на ВКС по т. д. № 12/2009 г., II т. о., ТК, Решение № 137 от 02.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5759/2014 г., III т. о., ГК, Решение № 156 от 30.11.2015 г. на ВКС по т. д. №2639/2014 г., II т. о., ТК и Решение № 78 от 09.07.2014 г. на ВКС по т. д. №2352/2013 г., II т. о., ТК, постановени по реда на чл. 290 ГПК и съставляващи задължителна съдебна практика/.

Изводът е, че сключеният договор за цесия има действие спрямо длъжника и надлежен кредитор на вземанията по процесния договор за кредит към настоящия момент е ищцовото дружество.

Обжалването е само досежно присъдената главница, ведно със законната лихва и разноските. Решението следва да бъде потвърдено в обжалваната част. В необжалваната част, същото е влязло в сила.

Предвид изхода на делото и предявената претенция, въззивникът/ответник би следвало да заплати на въззиваемия/ищец направените от него разноски за настоящата инстанция, но по делото липсват данни такива изобщо да са направени, включително и за претендираната сума от 108,36 лв.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение без дата по гр.д. № 47536/20 г. на СРС, I ГО, 49 състав в обжалваната част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____